

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	<u>Indhold</u>	<u>Side</u>
<i>I Meddelelser</i>		
Kommissionen		
96/C 144/01	Ecu	1
96/C 144/02	Gennemsnitspriser og repræsentative priser for bordvinstyper på de forskellige afsætningscentre	2
96/C 144/03	Meddelelse om ikke at modsætte sig en anmeldt fusion (Sag IV/M.740 — Krupp (II)) (¹)	3
96/C 144/04	Statsstøtte — C 53/95 (ex NN 143/95) — Spanien (¹)	3
96/C 144/05	Statsstøtte — C 57/95 (ex NN 67/95) — Tyskland (¹)	6
96/C 144/06	Statsstøtte — C 58/95 (ex NN 72/95) — Tyskland (Nordrhein-Westfalen) (¹)	9
96/C 144/07	Statsstøtte — C 11/96 (ex N 1/96) — Tyskland (¹)	12
<hr/>		
<i>II Forberedende retsakter</i>		
Kommissionen		
96/C 144/08	Ændret forslag til Rådets forordning (Euratom, EKSF, EF) om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber samt af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne for så vidt angår ligebehandling af mænd og kvinder	14

I

(Meddelelser)

KOMMISSIONEN

ECU (*)

15. maj 1996

(96/C 144/01)

Modværdien i national valuta:

Belgiske og luxembourgske francs	39,2966	Finske mark	5,90476
Danske kroner	7,37908	Svenske kroner	8,41802
Tyske mark	1,91182	Pund sterling	0,822753
Græske drakmer	303,273	US-dollars	1,24573
Spanske pesetas	159,578	Canadiske dollars	1,70428
Franske francs	6,47219	Yen	132,882
Irske pund	0,798238	Schweizerfrancs	1,55990
Italienske lire	1937,97	Norske kroner	8,20189
Nederlandske gylde	2,13767	Islandske kroner	83,7504
Østrigske schilling	13,4526	Australske dollars	1,55367
Portugisiske escudos	196,452	Newzealandske dollars	1,81118
		Sydafrikanske rand	5,37221

Kommissionen har oprettet en fjernskriver med automatisk svar, som på ethvert fjernskriveropkald videregiver omregningskursen i de vigtigste valutaer. Denne fjernskriver er i funktion dagligt fra kl. 15.30 til kl. 13.00 den følgende dag.

Brugeren bør anvende følgende fremgangsmåde:

- kald fjernskriver nr. 23789 i Bruxelles
- angiv eget kendeord
- skriv koden »cccc«, som udløser det automatiske svar og medfører en udskrift af omregningskurserne for ecu over fjernskriveren
- afbryd ikke forbindelsen, inden meddelelsen er afsluttet, angivet ved tegnene »ffff«.

Note: Kommissionen har desuden en telex (kaldenr. 21791) og en telefax (kaldenr. 296 10 97) med automatisk svarfunktion, der giver dagsaktuelle oplysninger om de gældende omregningskurser inden for den fælles landbrugspolitik.

(*) Rådets forordning (EØF) nr. 3180/78 af 18. december 1978 (EFT nr. L 379 af 30. 12. 1978, s. 1), senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1971/89 (EFT nr. L 189 af 4. 7. 1989, s. 1).

Rådets afgørelse 80/1184/EØF af 18. december 1980 (Lomé-konventionen) (EFT nr. L 349 af 23. 12. 1980, s. 34).

Kommissionens beslutning nr. 3334/80/EKSF af 19. december 1980 (EFT nr. L 349 af 23. 12. 1980, s. 27).

Finansforordningen af 16. december 1980 vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT nr. L 345 af 20. 12. 1980, s. 23).

Rådets forordning (EØF) nr. 3308/80 af 16. december 1980 (EFT nr. L 345 af 20. 12. 1980, s. 1).

Beslutning truffet af Den Europæiske Investeringsbanks Styrelsesråd den 13. maj 1981 (EFT nr. L 311 af 30. 10. 1981, s. 1).

Gennemsnitspriser og repræsentative priser for bordvinstyper på de forskellige afsætningscentre

(96/C 144/02)

(Fastsat den 14. maj 1996 i henhold til artikel 30, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 822/87)

Afsætningscentre	ECU pr. % vol/hl	% af OP °	Afsætningscentre	ECU pr. % vol/hl	% af OP °
<i>R I Orienteringspris *</i>	3,828		<i>A I Orienteringspris *</i>	3,828	
Heraklion	ingen noteringer		Athènes	ingen noteringer	
Patras	ingen noteringer		Heraklion	ingen noteringer	
Requena	ingen noteringer		Patras	ingen noteringer	
Reus	ingen noteringer		Alcázar de San Juan	2,724	71 %
Villafranca del Bierzo	ingen noteringer		Almendralejo	ingen noteringer	
Bastia	4,104	107 %	Medina del Campo	ingen noteringer	
Béziers	4,298	112 %	Ribadavia	ingen noteringer	
Montpellier	4,266	111 %	Vilafranca del Penedés	ingen noteringer	
Narbonne	ingen noteringer		Villar del Arzobispo	ingen noteringer (¹)	
Nîmes	4,221	110 %	Villarrobledo	ingen noteringer (¹)	
Perpignan	4,041	105 %	Bordeaux	ingen noteringer	
Asti	ingen noteringer		Nantes	ingen noteringer	
Firenze	ingen noteringer (¹)		Bari	ingen noteringer	
Lecce	ingen noteringer		Cagliari	ingen noteringer	
Pescara	ingen noteringer		Chieti	3,103	81 %
Reggio Emilia	6,033	158 %	Ravenna (Lugo, Faenza)	3,694	96 %
Treviso	5,048	132 %	Trapani (Alcamo)	2,807	73 %
Verona (for de lokale vine)	5,910	154 %	Treviso	ingen noteringer (¹)	
Repræsentativ pris	4,453	116 %	Repræsentativ pris	3,231	84 %
<i>R II Orienteringspris *</i>	3,828				
Heraklion	ingen noteringer				
Patras	ingen noteringer				
Calatayud	ingen noteringer				
Falset	ingen noteringer				
Jumilla	ingen noteringer (¹)				
Navalcarnero	ingen noteringer (¹)				
Requena	ingen noteringer				
Toro	ingen noteringer				
Villena	ingen noteringer (¹)				
Bastia	ingen noteringer		<i>A II Orienteringspris *</i>	82,810	
Brignoles	ingen noteringer		Rheinfalz (Oberhaardt)	68,135	82 %
Bari	ingen noteringer		Rheinhessen (Hügelland)	ingen noteringer	
Barletta	ingen noteringer		Vindyrkningsområdet ved Mosel i Luxembourg	ingen noteringer	
Cagliari	ingen noteringer		Repræsentativ pris	68,135	82 %
Lecce	ingen noteringer				
Taranto	ingen noteringer				
Repræsentativ pris	ingen noteringer		<i>A III Orienteringspris *</i>	94,57	
			Mosel-Rheingau	ingen noteringer	
	ECU/hl		Vindyrkningsområdet ved Mosel i Luxembourg	ingen noteringer	
<i>R III Orienteringspris *</i>	62,15		Repræsentativ pris	ingen noteringer	
Rheinfalz-Rheinhessen (Hügelland)	115,303	186 %			

(¹) Notering, som lades ude af betragtning i henhold til artikel 10 i forordning (EØF) nr. 2682/77.

* Anvendes fra den 1. februar 1995.

° OP = Orienteringspris.

Meddelelse om ikke at modsætte sig en anmeldt fusion**(Sag IV/M.740 — Krupp (II))**

(96/C 144/03)

(Tekst af betydning for EØS)

Den 2. maj 1996 besluttede Kommissionen ikke at modsætte sig ovennævnte fusion, idet den erklærede den forenelig med det fælles marked. Denne beslutning er baseret på artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89. Beslutningsteksten i sin helhed eksisterer kun på tysk og vil blive offentliggjort, efter at eventuelle forretningshemmeligheder er udeladt. Den kan fås:

- i papirudgave gennem salgskontorerne for Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer (se liste på næste side)
- i elektronisk udgave i »CDE«-versionen af CELEX-databasen, under dokumentnummer 396M0740. CELEX er det datamatbaserede dokumentationssystem for europæisk fællesskabsret. For yderligere oplysninger kontakt venligst:

EUR-OP
Information, Marketing and Public Relations (OP/4B)
2, rue Mercier
L-2925 Luxembourg
Tlf. (352) 29 29 4 24 55, fax (352) 29 29 4 27 63.

STATSSTØTTE**C 53/95 (ex NN 143/95)****Spanien**

(96/C 144/04)

(Tekst af betydning for EØS)

(Artikel 92, 93 og 94 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab)

Kommissionens meddelelse i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2, til de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter om de spanske myndigheders støtte til Alvarez-koncernen (Grupo de Empresas Alvarez, GEA)

Ved nedenstående skrivelse underrettede Kommissionen den spanske regering om sin beslutning om at indlede proceduren efter artikel 93, stk. 2.

»I december 1994 og marts 1995 modtog Kommissionen klager over støtte til Alvarez-koncernen (Grupo de Empresas Alvarez, GEA). GEA, der er en af de største spanske fabrikker i denne sektor, fremstiller og sælger bordservice af porcelæn, keramik og glas. Virksomheden fremstiller også flasker.

Indtil juni 1991 tilhørte GEA fuldt ud det spanske offentlige holdingselskab Instituto Nacional de Industria

(INI). På dette tidspunkt besluttede INI at privatisere virksomheden. For at sanere GEA's gæld gav INI virksomheden et beløb på 24 mio. ECU. Selv om støtten ikke blev anmeldt, godkendte Kommissionen den i 1992⁽¹⁾. Godkendelsen blev begrundet med en markant nedskæring af produktionskapaciteten, frigørelse af GEA fra INI og virksomhedens geografiske beliggenhed i Vigo i Galicien, som er et område, hvor levestandarden er usædvanlig lav, og hvor der hersker alvorlig underbeskæftigelse, der således er støtteberettiget i medfør af EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a).

⁽¹⁾ Sag NN 15/92, SEK(92) 1655.

Klagerne hævdede, at GEA siden 1992 og ud over den ovennævnte støtte modtog omfattende tilskud, der ikke blev anmeldt til Kommissionen. De fremlagde desuden avisudklip, ifølge hvilke de regionale myndigheder i Galicien ville stille garantier for GEA på 2,5 mia. pta. Ifølge avisudklippene skulle GEA desuden være i finansiel krise.

Som svar på Kommissionens anmodninger om oplysninger ved skrivelser af 22. december 1994 og 21. juni 1995 oplyste den spanske regering ved skrivelser af 10. marts 1995 og 31. juli 1995, at INI havde stillet en garanti for GEA. Garantibeløbet blev ikke præciseret, men det blev oplyst, at INI i 1994 betalte et samlet beløb på 983 mio. pta. for at frigøre sig for garantien, der på daværende tidspunkt indebar en potentiel risiko på 1 670 mio. pta. Det blev ikke omtalt, om en ny garanti på 2,5 mia. pta. var blevet stillet eller ville blive det eller eventuelt af hvem. Den spanske regering oplyste, at INI var ejer af GEA, da Spanien blev medlem af EF, og at der stadig var tale om forpligtelser fra denne tid.

For den spanske regering indeholdt hverken garantien fra 1992 eller udbetalingen af det samlede beløb i 1994 støtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. I begge tilfælde havde INI handlet som enhver privat markedsøkonomisk investor. I 1992 var risikoen for, at GEA skulle gå konkurs, meget lille, og garantien havde kun tjent som en støtte for virksomhedens omstrukturering ved at tillade finansiering af investeringer. I forbindelse med den udbetaling, der blev foretaget i 1994, indrømmede den spanske regering, at GEA befandt sig i en alvorlig økonomisk krise, men understregede samtidig, at udbetalingen kun havde til formål at afslutte INI's forhold til GEA.

Kommissionen mener, at såvel garantien fra 1992 som udbetalingen af de 983 mio. pta. i 1994 indeholder støtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. Det er for det første overordentlig tvivlsomt, om en privat investor ville have stillet en garanti, som INI gjorde. Der synes ikke at være forbindelse mellem salget af virksomheden og den garanti, der blev stillet, efter at INI havde opgivet GEA. Det kan heller ikke fastslås, om INI modtog nogen form for betaling for at afhænde GEA. På sådanne vilkår ville den private sektor aldrig have stillet en lignende garanti. Det samme kan siges om udbetalingen af de 983 mio. pta., der ifølge oplysningerne fra de spanske myndigheder skulle betragtes som supplerende støtte, eftersom den spanske regering overhovedet ikke anførte, om i det mindste de oprindelige fordringer, der var omfattet af denne garanti, var den spanske regerings. Hvis en privat virksomhed ikke havde stillet en lignende garanti, ville den heller ikke have været forpligtet til at betale noget som helst for at frigøre sig fra sine forpligtelser. Endelig

er det tvivlsomt, om et privat firma efter allerede at have lidt så store tab ville stille nye garantier for en virksomhed med tab af den størrelsesorden, pressen beskrev.

Al denne støtte, der er eller kan være tildelt, kan forventes af fordreje konkurrencen og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. Der er tale om omfattende handel med produkter i bordservice-sektoren mellem Spanien og de øvrige medlemsstater. I 1993 eksporterede Spanien 7 272 tons produkter fra denne sektor til en værdi af 27,5 mio. ECU til de øvrige medlemsstater. Spaniens andel af samhandelen mellem medlemsstaterne med bordserviceprodukter er på 3%. På trods af GEA's kraftige kapacitetsnedskæring i 1992, er virksomheden en af de største producenter af bordservice. Den eksporterer ca. 30% af sin produktion. Dermed kan ethvert tilskud forbedre GEA's stilling på fællesmarkedet i forhold til andre konkurrenter, der ikke modtager statsstøtte.

Kommissionen beklager, at den spanske regering ikke har respekteret den opsættende virkning af EF-traktatens artikel 93, stk. 3. Støtten til GEA er udbetalt ulovligt.

Kommissionen tvivler alvorligt på, om det er muligt at anvende en af undtagelserne i EF-traktatens artikel 92 på støtten.

GEA ligger i et område, hvor der hersker alvorlig underbeskæftigelse, og hvor levestandarden er usædvanlig lav. I henhold til artikel 92, stk. 3, litra a), kan støtte til fremme af den økonomiske udvikling i sådanne områder betragtes som forenelig med fællesmarkedet. I det foreliggende tilfælde er der imidlertid alvorlig tvivl om, hvorvidt støtten reelt bidrager til områdets økonomiske udvikling, eftersom den skal redde en tabsgivende virksomhed og ikke anvendes til investeringer og jobskabelse. Støtten synes ikke at være led i en omstrukturingsplan, der kan genskabe rentabiliteten. Som det fremgår af avisudklippene er GEA tværtimod urentabel, eftersom den skal bruge nye kreditter for at opretholde produktionen.

Det ser heller ikke ud til, at støtten opfylder kravene i de forskellige EF-rammebestemmelser for statsstøtte til virksomheder og navnlig ikke i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder. GEA er afgjort en kriseramt virksomhed, der ikke er i stand til at rejse sig ved egen kraft. Ifølge retningslinjerne skal redningen bestå af en enkelt isoleret indgriben. I denne sag synes der at have været tale om en serie redningsaktioner (garanti, støtteudbetaling og muligvis nye kreditter), der simpelthen

opretholder status quo og udskyder det uundgåelige og dermed overfører de deraf følgende industrielle og sociale problemer til andre mere effektive producenter og andre medlemsstater. Desuden ser der ikke ud til at være noget tegn på, at hverken de tidligere eller de kommende udbetalinger har haft eller vil få forbindelse med omstrukturingsforanstaltninger, der kan berettige udbetaling af redningsstøtte til virksomheden. I denne forbindelse skal der erindres om, at GEA allerede i 1992 modtog støtte til omstrukturering og genoprettelse af rentabiliteten.

Desuden er det også muligt, at støtten fordrejer konkurrencen unødigt. Den europæiske bordservicesektor må døje med en omfattende overkapacitet, der har ført til lukning af flere fabrikker i de senere år, og som tvang industrien til at begrænse arbejdsstyrken med over 10 % i 1994. I lyset af denne overkapacitet kan støtteudbetalingerne volde GEA's konkurrenter alvorlig skade. Konkurrenterne bør således have lejlighed til at give udtryk for deres opfattelse over for Kommissionen.

Endelig er det nødvendigt at understrege, at udbetalingerne ikke kan berettiges, af, at INI var eneaktionær i GEA, da Spanien blev medlem af EF, eller at man på daværende tidspunkt pådrog sig forpligtelser, der endnu ikke er indfriet. Allerede ved godkendelsen i 1992 underrettede Kommissionen den spanske regering om, at garantier uden nogen form for tidsmæssig begrænsning ikke kunne betragtes som eksisterende støtte. Desuden blev garantien stillet i 1992, hvor de finansielle bånd mellem INI og GEA allerede var løst. Denne adskillelse var en af årsagerne til, at Kommissionen kunne godkende den tidligere støtte.

På baggrund af ovenstående har Kommissionen besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, med hensyn til den støtte, der blev givet til GEA i form af garantier og et direkte tilskud.

Som led i proceduren giver Kommissionen hermed den spanske regering mulighed for inden en måned efter modtagelsen af denne skrivelse at fremsætte sine bemærkninger og alle andre oplysninger, der er relevante for støtten.

Kommissionen minder den spanske regering om, at EF-traktatens artikel 93, stk. 3, har opsættende virkning, og henleder dens opmærksomhed på den meddelelse, der blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*

nr. C 318 af 24. november 1983, side 3, hvori det understreges, at enhver støtte der udbetales ulovligt, dvs. uden forudgående anmeldelse og uden at afvente Kommissionens endelige beslutning som afslutning på proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, kan kræves tilbagebetalt fra støttemodtageren med renter fra udbetalingsdatoen til en rentesats, der svarer til den referencesats, der anvendes ved beregning af nettosubventionsækvivalenter på den pågældende dato.

Kommissionen anmoder de spanske myndigheder om straks at underrette modtagervirksomheden om, at proceduren er indledt, og at den derfor måske skal tilbagebetale enhver ulovligt udbetalt støtte.

Kommissionen oplyser endvidere den spanske regering om, at denne skrivelse vil blive offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, hvorved de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter opfordres til at fremsætte deres bemærkninger. Bemærk venligst, at tredjemand, der viser interesse herfor, kan få en kopi af denne skrivelse. De bedes derfor senest syv dage efter modtagelsen af denne skrivelse meddele Kommissionen, om De mener, at denne skrivelse indeholder oplysninger, der er så markedsfølsomme, at De ønsker dem slettet inden offentliggørelsen. De bedes anføre de specifikke årsager i hvert tilfælde. Modtager Kommissionen ikke en begrundet anmodning inden udløbet af den anførte frist, vil den antage, at De indvilger i offentliggørelsen af skrivelserens fulde ordlyd. Anmodningen sendes anbefalet eller med telefax til:

Europa-Kommissionen
 Generaldirektorat IV — Konkurrence
 Statsstøttedirektoratet
 Rue de la Loi/Wetstraat 200
 B-1049 Bruxelles/Brussel.
 Fax (32-2) 2 96 98 16.«

Kommissionen opfordrer de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter til inden en måned efter offentliggørelsen af denne meddelelse at fremsætte deres bemærkninger til ovennævnte foranstaltninger. Bemærkningerne bedes sendt til:

Europa-Kommissionen
 Rue de la Loi/Wetstraat 200
 B-1049 Bruxelles/Brussel.

Disse bemærkninger vil blive videregivet til den spanske regering.

STATSSTØTTE

C 57/95 (ex NN 67/95)

Tyskland

(96/C 144/05)

(Tekst af betydning for EØS)

*(Artikel 92, 93 og 94 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab)***Kommissionens meddelelse i henhold i EF-traktatens artikel 93, stk. 2, til de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter om Forbundsrepublikken Tyskland støtte til Bestwood E.F. Kynder GmbH**

Kommissionen har ved nedenstående skrivelse underrettet forbundsregeringen om indledning af proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2.

»I januar og februar 1995 modtog Kommissionen en række klager vedrørende statsstøtte til Bestwood E.F. Kynder GmbH (Bestwood), en virksomhed, der ligger i den nye delstat Mecklenburg-Vorpommern og hører til de største producenter af spånplade- og træfiberpladeprodukter i Tyskland (ca. 500 ansatte). Bestwood eksporterer i øjeblikket 35 % af sine produkter, især til Danmark og Sverige. Bestwood var tidligere en statsvirksomhed og blev privatiseret af »Treuhandanstalt« i 1991. Klagerne påstår, at Bestwood siden privatiseringen har modtaget betydelig støtte, som ifølge klagerens opfattelse ikke er forenelig med EF-traktatens artikel 92.

Som svar på Kommissionens anmodning om oplysninger af 7. februar 1995 fremsendte forbundsregeringen den 3. marts 1995 en meddelelse, hvori der redegøres for alle de støttebeløb, som Bestwood har fået tildelt siden 1991 (samlet beløb: 77 mio. DM i garantier og 52 mio. DM i tilskud). Kommissionens undersøgelse har vist, at størstedelen af støtten er tildelt på basis af støtteordninger, der er godkendt af Kommissionen. Bestwood havde dog også fået bevilget et lån på 5 mio. DM til en rentesats på 4 % p.a., der var bevilget på grundlag af delstaten Mecklenburg-Vorpommerns konsolideringsprogram, en støtteordning, der blev godkendt af Kommissionen i 1994 (statsstøtte sag N 398/94; skrivelse SG(94) 11028 af 1. august 1994). En betingelse for godkendelse var dog, at lån, der bevilges virksomheder, og som overskrider maksimumsgrænsen for SMV, i hvert enkelt tilfælde skal anmeldes til Kommissionen. Det berørte lån var ikke blevet anmeldt.

Efter anmodning fra forbundsregeringen blev der afholdt et møde den 19. september 1995 for at drøfte alle problemer på bilateralt plan.

På dette møde meddelte repræsentanterne for forbundsregeringen, at forsøget på at gennemføre en vellykket privatisering af virksomheden i 1991 var slået fejl. Under privatiseringen var der konstateret en række uregelmæssigheder, og man mistænkte køberen for at have misbrugt den støtte, der var bevilget i forbindelse med privatiseringen. Anklagemyndigheden havde allerede indledt undersøgelser.

På baggrund af ovennævnte uregelmæssigheder var der efter forbundsregeringens repræsentants opfattelse fortsat økonomiske problemer i virksomheden, da den som før måtte arbejde urentabelt videre med forældede maskiner. Formålet med lånet på 5 mio. DM var at forhindre en umiddelbart forestående lukning af virksomheden, som er af stor økonomisk betydning for hele regionen, der lider under meget stor arbejdsledshed.

Det fremgik endvidere af de oplysninger, som forbundsregeringens repræsentant fremlagde, at 75,1 % af anparterne i Bestwood i december 1994 mod betaling af 2 DM var solgt til et anpartsselskab under NordLB, en bank, der er 100 % statsejet. Formålet med denne overdragelse var så hurtigt som muligt at finde en ny køber til Bestwood. De gamle ejere ejede stadig i alt 24,9 % af anparterne, som de imidlertid var parate til at sælge.

Forbundsregeringens repræsentant understregede endvidere, at der nu ville blive udarbejdet en omstrukturingsplan. Planen ville blive udarbejdet på grundlag af en undersøgelse af virksomhedens fremtidige rentabilitet og udviklingspotentiel. I undersøgelsen var man kommet til det resultat, at virksomheden ville kunne arbejde rentabelt, hvis den blev befriet for sine gamle forpligtelser. Det blev i undersøgelsen fastslået, at disse beløb sig til ca. 100 mio. DM. Det ville ikke være nødvendigt at foretage ændringer i varesortimentet eller nogen kapacitetsudvidelse. Mecklenburg-Vorpommerns regering havde allerede indledt forhandlinger med interesserede private virksomheder fra Bayern, Sachsen og Danmark. Der ville i slutningen af 1995 blive truffet en endelig afgørelse på

regeringsplan. Forbundsregeringens repræsentant oplyste endvidere, at Mecklenburg-Vorpommerns regering i tilfælde af en ny privatisering ville være parat til at overtage den gamle gæld på 100 mio. DM.

Det fremgik endvidere på mødet, at NordLB af delstaten Mecklenburg-Vorpommern havde fået indrømmet en risikofriholdelse (Risikofreistellung) på 25. mio DM, som udligning for sit engagement i Bestwood for at kunne dække eventuelle risici i forbindelse med denne forpligtelse. Dette beløb var imidlertid ikke blevet udbetalt. Da Kommissionens repræsentant udtrykte tvivl med hensyn til, om denne støtte var i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne om statsstøtte, lovede forbundsregeringens repræsentant, at regeringen ville fremlægge flere og mere udførlige oplysninger herom samt om resultaterne af den nye privatisering.

Forbundsregeringen fremsendte oplysningerne om risikofriholdelsen på 25. mio DM i skrivelse af 26. oktober 1995. Den bekræftede, at beløbet endnu ikke var blevet udbetalt, men at det var nødvendigt for at opretholde Bestwoods likviditet, hvis Kommissionen skulle beslutte at indlede proceduren efter artikel 93, stk. 2, vedrørende lånet på 5 mio. DM. Samtidig anmodede den Kommission om tilladelse til at indrømme denne støtte.

Forbundsregeringen har ikke bestridt, at lånet på 5 mio. DM udgør statsstøtte i den betydning, der er anført i EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, da dette lån blev bevilget til en rentesats på 4 % — en sats, der ligger langt under de betingelser, der gælder i den private sektor for et tilsvarende lån.

Denne støtte vil kunne fordreje konkurrencen og påvirke handelen mellem medlemsstaterne. Der er betydelig samhandel inden for spånplade- og træfiberpladeindustrien mellem Tyskland og de andre EU-medlemsstater. I 1993 eksporterede Tyskland 495 851 tons spånpladeprodukter til et beløb af 205 mio. ECU og 89 504 tons træfiberpladeprodukter til et beløb af 42,7 mio. ECU til de andre medlemsstater, hvorimod Tyskland importerede 452 433 tons spånpladeprodukter til et beløb af 102 mio. ECU og 96 264 tons træfiberpladeprodukter til et beløb af 32,6 mio. ECU.

Tyskland markedsandel i den samlede EU-handel er på ca. 25 % inden for spånpladesektoren og ca. 12 % inden for træfiberpladesektoren. Med sine 500 ansatte hører Bestwood til blandt de større producenter af spån- og træfiberplader inden for EU, hvor der i gennemsnit er 40 ansatte pr. virksomhed. Bestwood tager del i den indre samhandel. Ca. 35 % af virksomhedens produktion eksporteres, især til Danmark og Sverige. Derfor er

enhver form for støtte velegnet til at forbedre Bestwoods stilling på det fælles marked i forhold til de konkurrenter, der ikke modtager statsstøtte.

Kommissionen beklager, at den tyske regering ikke har været opmærksom på, at artikel 93, stk. 3, har opsættende virkning. Støtten til Bestwood er derfor formelt ulovlig.

Kommissionen nærer endvidere alvorlig tvivl med hensyn til, hvorvidt en af undtagelsesbestemmelserne i EF-traktatens artikel 92 kan finde anvendelse.

Bestwood ligger i et område, hvor der er stor arbejdsløshed, og hvor levestandarden er usædvanligt lav. I henhold til EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), er støtte til fremme af den økonomiske udvikling i sådanne områder forenelig med det fælles marked. I det foreliggende tilfælde hersker der imidlertid alvorlig tvivl om, hvorvidt den berørte støtte rent faktisk bidrager til at fremme regionens økonomiske udvikling, da hjælpen primært har til formål at redde en konstant tabsgivende virksomhed frem for at fremme investeringer og skabe arbejdspladser.

Støtten synes heller ikke at være forbundet med omstrukturingsforanstaltninger, der i det mindste kunne give indtryk af, at virksomheden ville blive rentabel i fremtiden.

Det ser heller ikke ud til, at støtten er i overensstemmelse med nogen af de forskellige horisontale fællesskabsdirektiver om statsstøtte til virksomheder.

Det er navnlig tvivlsomt, om Fællesskabets »rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder« kan finde anvendelse.

I det foreliggende tilfælde er der tale om en kriseramt virksomhed, som ikke kan gennemføre en sanering ved hjælp af egne midler. I henhold til rammebestemmelserne skal en redningsstøtte bestå af enten likviditetsstøtte i form af en garanti eller et lån, som bevilges på normale handelsbetingelser. Lånet på 5 mio. DM, der blev bevilget Bestwood, opfylder ikke dette krav. En rentesats på 4 % ligger under den normale rentesats på markedet, som på tidspunktet for lånet bevilging i Tyskland var på 6,62 %. Da forbundsregeringen endvidere ikke har kunnet fremlægge dokumentation for, at der er en sammenhæng mellem dette lån og mulige strukturomlægningsforanstaltninger, ser det ud til, at støtten i første række har til formål at opretholde status quo, at udsætte

det uundgåelige og i mellemliggende tid overføre de industrielle og sociale problemer, som Bestwood var konfronteret med, på andre mere effektive producenter og andre medlemsstater.

Endvidere finder EF's »rammebestemmelser for statsstøtte til små og mellemstore virksomheder« ikke anvendelse, da Bestwood med sine 500 ansatte langt overstiger maksimumsgrænsen for SMV.

Der næres endvidere tvivl om, hvorvidt støtten ikke fører til konkurrencefordrejninger. Spånplade- og træfiberpladeindustrien lider under overkapacitet. Der var tidligere forskel mellem produktionskapacitet og efterspørgsel. Man regner med, at denne forskel er blevet endnu større, da der indtil 1997 forventes en årlig vækstrate i produktion på 2,2 %, hvorimod forbruget kun vokser med 1,8 % om året. Konkurrencepresset inden for denne sektor kan ikke udlignes med stigende eksport. EU-eksporten har hidtil holdt sig uændret og vil heller ikke stige i fremtiden. Derimod vil konkurrencepresset formentlig snarere blive forhøjet, da der ud over den eksisterende overkapacitet inden for Fælleskabet også kommer stigende import fra de østeuropæiske lande, som kan profitere af deres handelsaftaler med EU. I betragtning af alle disse forhold kan lånet til Bestwood medføre alvorlig skade for Bestwoods konkurrenter.

Risikofriholdelsen på 25 mio. DM til fordel for NordLB, der i sidste instans er en garanti, som favoriserer Bestwood, kan ligeledes udgøre støtte i den betydning, der er anført i EF-traktatens artikel 92, stk. 3, og EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. Den kan fordreje konkurrencen og handelen mellem medlemsstaterne af samme årsager som lånet på de 5 mio. DM.

Kommissionen erkender dog, at Bestwood sandsynligvis ville gå konkurs uden en overgangsstøtte, inden Kommissionen har truffet en endelig afgørelse. Derfor vil Kommissionen principielt kunne godkende risikofriholdelsen. En forudsætning herfor er dog, at risikofriholdelsen er i overensstemmelse med »Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder«. Risikofriholdelsen skal derfor især:

- indrømmes i form af en garanti eller et lån til normal markedsrente
- være begrænset til det beløb, der er tvingende nødvendigt, for at holde Bestwood i gang (f.eks. dækning af lønudgifter og rutinebetalinger)

— kun udbetales i den periode, der er nødvendig (i reglen seks måneder) til udarbejdelse af en nødvendig og gennemførlig omstrukturingsplan.

Derudover skal redningsstøtten bestå af flere rater, der fordeles over perioden på seks måneder. Kommissionen skal underrettes om de enkelte udbetalinger for at sikre sig, at kun de løbende omkostninger dækkes.

Forbundsregeringen har endnu ikke konkret dokumenteret, at risikofriholdelsen opfylder alle disse forudsætninger. De må derfor undersøges nærmere og inddrages i undersøgelsesproceduren efter artikel 93, stk. 2.

Delstaten Mecklenburg-Vorpommerns overtagelse af gælden på ca. 100 mio. DM kan ligeledes udgøre støtte i den i EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 61, stk. 2, nævnte betydning, hvis Bestwood igen skulle blive privatiseret og overgå til køberen uden nogen finansielle forpligtelser.

Kommissionens godkendelse af denne hjælp ville kræve, at hjælpen er forenelig med »Fællesskabets rammebestemmelser for redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder«. Hjælpen skal bl.a.:

- være knyttet til et rentabelt omstrukturingsprogram, som forelægges Kommissionen i alle enkeltheder
- undgå konkurrencefordrejninger gennem kapacitetsforhøjelser
- være begrænset til det minimum, der er absolut nødvendigt for at muliggøre en omstrukturering.

Der findes en plan, som Kommissionen ikke har modtaget, og som indeholder bestemmelserne bedrørende gældsøvertagelsen, uden at der er knyttet omstrukturingsforanstaltninger hertil. Denne plan bør forelægges Kommissionen, således at den kan vurdere, om der er sikkerhed for, at Bestwood er udviklingsværdig, samt om hjælpen er begrænset til det absolutte minimum, således at Bestwood ikke efter omstruktureringen har behov for yderligere støtte og er konkurrencedygtig af egen fortjeneste.

Efter ovennævnte betragtninger har Kommissionen besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, mod den støtte, der er og vil blive bevilget Bestwood i form af et lån, en risikofriholdelse samt mulig gældsøvertagelse.

Kommissionen giver hermed forbundsregeringen mulighed for at fremsætte sinne bemærkninger inden en måned efter modtagelsen af denne skrivelse og fremlægge alle de oplysninger, der er relevante for vurderingen af den berørte støtte.

Kommissionen erindrer samtidig om, at EF-traktatens artikel 93, stk. 3, har opsættende virkning og henviser til meddelelsen af 24. november 1983 (offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 318, side 3), hvorefter enhver støtte, der er ulovlig, dvs. uden på forhånd at være anmeldt eller uden at man har afventet en endelig afgørelse efter proceduren i EF-traktatens artikel 93, stk. 2, kan kræves tilbagebetalt af modtageren. I dette tilfælde beregnes renter fra tidspunktet for støttens udbetaling, og som rentesats anvendes den på det pågældende tidspunkt gældende referencesats til beregning af nettostøtteækvivalenten.

Kommissionen anmoder de tyske myndigheder om omgående at meddele støttemodtageren, at proceduren er indledt, og at uretmæssig udbetalt støtte i givet fald skal tilbagebetales.

Kommissionen gør opmærksom på, at den vil offentliggøre denne skrivelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* for at give de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter mulighed for at udtale sig. De bedes derfor tage til efterretning, at tredjemand, der kan påvise en tilstrækkelig interesse heri, kan modtage en kopi af

denne skrivelse. De opfordres derfor til inden for en frist på syv dage fra modtagelsen af denne skrivelse at meddele Kommissionen, om De finder, at denne skrivelse indeholder følsomme oplysninger, som De ikke ønsker offentliggjort. I givet fald bedes De anføre de særlige grunde hertil. Hvis Kommissionen ikke har modtaget nogen meddelelse herom inden for den nævnte tidsfrist, går den ud fra, at De godkender offentliggørelsen af denne skrivelser fulde ordlyd. Deres meddelelse bør indgå ved registeret skrivelse eller fax til:

(...).

Kommissionen opfordrer de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter til inden for en måned fra datoen for denne offentliggørelse at fremsende sine bemærkninger vedrørende de omhandlede støtteforanstaltninger. Bemærkningerne sendes til:

Europa-Kommissionen
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel.

Disse bemærkninger videresendes til den tyske regering.

STATSSTØTTE

C 58/95 (ex NN 72/95)

Tyskland (Nordrhein-Westfalen)

(96/C 144/06)

(Tekst af betydning for EØS)

(Artikel 92, 93 og 94 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab)

Meddelelse fra Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2, til de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter angående den støtte, som Tyskland har ydet til Gemeinnützige Altstoffverwertung GmbH, et affaldsbehandlingsselskab

Ved nedenstående skrivelse meddelte Kommissionen den tyske regering, at den har besluttet at indlede proceduren om statsstøtte.

»Ved skrivelse af 23. marts og 6. juli 1995 fremsendte den tyske regering på Kommissionens anmodning oplysninger om den økonomiske støtte, som er blevet ydet til selskabet Gemeinnützige Altstoffverwertung GmbH (GAV). Kommissionen havde anmodet om oplysningerne, efter at den havde modtaget klager fra GAV's konkurrenter og fra et forbund inden for affaldsbehandlingsindustrien. Klagerne påstod, at GAV havde modtaget støtte, som gjorde det muligt for virksomheden

at komme ind på markedet for genbrugeligt erhvervs-mæssigt affald og at tage kunder fra klagerne gennem en aggressiv pris- og opkøbsstrategi.

Ifølge de oplysninger, som Kommissionen har modtaget fra den tyske regering, har GAV modtaget følgende midler:

— I 1992 modtog GAV et tilskud på 2,7 mio. DM til opførelse af en ny sorteringshal for genbrugeligt affald, som blev indsamlet fra virksomheder og kontorer med henblik på at sælge det videre som sekundære råmaterialer. Bezirksregierung Köln ydede tilskuddet på et ad hoc-grundlag.

— GAV modtager årlige tilskud fra Aachen til motivationsfremmende foranstaltninger for de ansatte (Zuschuß zu arbeitsmotivierende Maßnahmen):

- 348 000 DM i 1991
- 244 968 DM i 1992
- 179 243 DM i 1993
- 59 621 DM i 1994

Kommissionen har noteret sig, at de myndigheder, der ydede tilskuddene, mener, at de ikke udgør støtte efter artikel 92, stk. 1. To aspekter lægges til grund for myndighedernes holdning, nemlig for det første, at GAV ikke er et kommercielt drevet foretagende, men virker i offentlighedens interesse, og for det andet, at de midler, som GAV modtog, skulle opveje de ekstraomkostninger, som virksomheden pådrog sig ved at ansætte, uddanne og på andre måder støtte unge og dårligt stillede arbejdsløse. På den anden side erkender myndighederne, at GAV konkurrerer med andre virksomheder. De påstår endvidere, at de fører tilsyn med GAV, og at virksomheden ikke har ført sig aggressivt frem på markedet.

Kommissionen anmodede ligeledes om og modtog oplysninger om andre midler, som GAV skulle have modtaget. Disse midler blev givet som led i generelle foranstaltninger i henhold til EF-traktatens artikel 101 og udgør derfor ikke støtte.

Som anført ovenfor har de offentlige myndigheder ydet tilskud til GAV på i alt 3 531 832 DM siden 1991. På grundlag af de foreliggende oplysninger mener Kommissionen, at disse midler udgør støtte, idet GAV derved kunne opføre en ny sorteringshal og komme ind på markedet for erhvervsmæssigt affald uden selv at skulle afholde alle omkostningerne.

Når det skal afgøres, om støtten virker konkurrencefordrejende og påvirker samhandelen i henhold til artikel 92, stk. 1, bør der skelnes mellem markedet for husholdningsaffald, hvor GAV har haft aktiviteter siden 1990, og markedet for erhvervsmæssigt affald, hvor GAV gradvist fik aktiviteter efter 1992.

Indsamling af husholdningsaffald, herunder særlige indsamlinger af genbrugeligt affald, er sædvanligvis de lokale myndigheders opgave. Kommissionen har tidligere anført⁽¹⁾, at foranstaltninger, der fremmer disse indsamlinger, ikke udgør støtte, så længe de sekundære råmaterialer kan erhverves til markedspris.

Indsamling, sortering og markedsføring af erhvervsmæssigt affald, som på grund af »totrinssystemet« inkluderer emballageaffald, hører ikke til de lokale myndigheders sædvanlige opgaver. Der findes mange kommercielle foretagender, der har aktiviteter inden for dette område,

og som konkurrerer med hinanden. Der kan meget vel være tale om grænseoverskridende konkurrence, især hvis det drejer sig om en virksomhed, der er beliggende nær grænsen til andre medlemsstater. Støtte, der ydes til en sådan virksomhed, kan derfor virke konkurrencefordrejende og kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne i den i EF-traktatens artikel 92, stk. 1, nedfældede betydning.

I denne forbindelse bør det erindres, at indførelsen af »totrinssystemet« i Tyskland førte til mange klager fra andre medlemsstater om, at deres nationale markeder for genbrugsaffald blev påvirket på forskellig vis. Kommissionen undersøgte, om dette system var foreneligt med fællesmarkedet og især med artiklerne 30, 85, 86, 90 og 92. Kommissionen konkluderede, at der ikke var tale om statsstøtte, da systemet er baseret på en aftale mellem virksomheder uden finansiering fra statens side.

GAV ejes af Sozialwerk Aachener Christen e. V., og hverken selve virksomheden eller ejeren er kommercielle foretagender. Dette tages imidlertid ikke i betragtning ved en vurdering af, hvorledes støtten påvirker samhandelen eller konkurrencen, hvis GAV konkurrerer med kommercielle selskaber på affaldsmarkedet. Påstanden om, at støtten blot skal opveje ekstraomkostninger, ændrer heller ikke på det forhold, at der er tale om støtte, men argumentet bør anvendes i forbindelse med, at det undersøges, om støtten kan være omfattet af undtagelserne i EF-traktatens artikel 92, stk. 3.

De tyske myndigheder erkender, at GAV konkurrerer med andre virksomheder, og anfægter ikke, at de har mistet ordrer til GAV. Som følge heraf påvirker støtten konkurrencen. Mens GAV kun foretager indsamlinger i sit lokale område, forsøger den samtidig også at afsætte sine produkter på det belgiske marked. Det faktum, at virksomheder på den hollandske og den belgiske side af grænsen også har klaget, bekræfter, at håndteringen af erhvervsmæssigt affald — især papir- og emballageaffald — ikke begrænser sig til det lokale marked, og at støtte til denne aktivitet påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

Ud fra de foreliggende oplysninger har Kommissionen konkluderet, at tilskuddet på 2,7 mio. DM og beløbet på 483 832 DM i form af årlige tilskud fra 1992, dvs. i alt 3 183 832 DM, fordrejer konkurrencen og påvirker samhandelen i henhold til EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. Det eneste tilskud, der ikke opfylder bestemmelserne i artikel 92, stk. 1, er tilskuddet på 348 000 DM, som GAV modtog i 1991, hvor aktiviteterne kun omfattede husholdningsaffald.

Kommissionen konstaterer med beklagelse, at hverken tilskuddet på 2,7 mio. DM eller de årlige tilskud er blevet forudgående anmeldt, således som fastsat i EF-traktatens artikel 93 stk. 3, og at den tyske regering således ikke overholdt sine forpligtelser i henhold til traktaten. Støttens indførelse er derfor ulovlig.

⁽¹⁾ Svar på skriftlig forespørgsel nr. 2057/92 (EFT nr. C 47 af 18. 2. 1993, s. 14).

Hvad angår støtten på 3 183 832 DM og muligheden for, at den kan være omfattet af en af undtagelserne, bemærker Kommissionen, at Aachen ikke er beliggende i et område, der er berettiget til regionalstøtte i henhold til artikel 92, stk. 3, litra a) eller c).

Den eneste undtagelse, der eventuelt kan gøres gældende, er bestemmelsen i artikel 92, stk. 3, litra c), om støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervs-grene, når støtten ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse. Ved vurdering af, om støtten til GAV kan falde ind under denne undtagelse, mener Kommissionen, at der bør skelnes mellem de årlige tilskud og investeringstilskuddet på 2,7 mio. DM.

For så vidt angår de årlige tilskud angiver de tyske myndigheder, at de udelukkende skal opveje de ekstraomkostninger, som GAV pådrager sig ved at ansætte, uddanne og støtte unge og dårligt stillede arbejdsløse. Det kan ikke anfægtes, at denne aktivitet indebærer ekstraomkostninger, og dette accepteres også af klagerne. Visse af GAV's medarbejdere er specielt uddannede (social sikring, uddannelse) i at tage sig af de unge og dem, der har vanskeligt ved at få arbejde. Virksomhedens produktivitet er også lavere som følge af, at den ansætter de dårligt stillede. GAV kan dog ikke siges at være en virksomhed, der kun beskæftiger arbejdere med et objektivi handikap: ud af de 58 ansatte har 14 et objektivi handikap, og yderligere 29 tilhører gruppen af langtidsarbejdsløse.

De tyske myndigheder og klagerne har forskellige opfattelser af, hvorvidt støtten, der er ydet som årlige tilskud, kun har til formål at opveje ekstraomkostninger, eller om den gør det muligt for GAV at konkurrere på ulige vilkår. De tyske myndigheder anfører, at aftalen mellem Aachen og GAV fastsætter, at Jugendamt, en uafhængig konsulent og Rechnungsprüfungsamt skal føre tilsyn med støttens anvendelse. Konkurrenterne påstår, at GAV underbyder priserne på markedet.

Den trestrengede kontrolordning, som de tyske myndigheder har indført, skal sikre mod misbrug af de årlige tilskud. Myndighederne skal kontrollere og kunne dokumentere, at de årligt udbetalte tilskud beløbsmæssigt kun svarer til, hvad der er nødvendigt for at kompensere for de højere sociale udgifter, idet man også tager de midler, der udbetales som led i generelle foranstaltninger, i betragtning. Dette er forudsætningen for, at Kommissionen vil kunne konkludere, at støtten er et led i gennemførelsen af den femte henstilling fra Det Europæiske Råd i Essen om at koncentrere indsatsen om at tilbyde beskæftigelse til dem, der har størst vanskelighed ved at opnå beskæftigelse, og at gøre dette uden at påvirke samhandelsvilkårene i en sådan grad, at det strider mod den fælles interesse. I så fald ville undtagelsesbestemmelsen i artikel 92, stk. 3, litra c), kunne gøres gældende for så vidt angår de årlige tilskud.

Med hensyn til investeringstilskuddet på 2,7 mio. DM, som blev givet i 1992 til opførelse af en ny sorteringshal, har de tyske myndigheder ikke kunnet påvise, at det havde en forbindelse til ekstra sociale omkostninger, og Kommissionen har heller ikke fået forelagt nogen anden begrundelse. Denne del af støttens forenelighed med fællesmarkedet kan derfor anfægtes, og Kommissionen mener, at den ligeledes må indlede den i artikel 93, stk. 2, omhandlede procedure over for denne del af støtten.

Kommissionen har derfor besluttet at indlede den i EF-traktatens artikel 93, stk. 2, omhandlede procedure over for støtten på 3 183 832 DM, som siden 1992 ulovligt er blevet ydet til GAV.

Som et led i proceduren skal Kommissionen opfordre den tyske regering til inden en måned fra meddelelsen af nærværende skrivelse at fremsende sine bemærkninger samt meddele alle relevante oplysninger om støtten.

Kommissionen skal ligeledes minde om, at iværksættelse af proceduren i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 3, har opsættende virkning, ligesom den også skal henvise til den meddelelse, der blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 318 af 24. november 1983, side 3, hvori det blev indskærpet, at enhver støtte, der ydes ulovligt, dvs. uden forudgående anmeldelse eller uden afventning af Kommissionens endelig beslutning inden for rammerne af den i EF-traktatens artikel 93, stk. 2, omhandlede procedure, vil kunne kræves tilbagebetalt af den støttemodtagende virksomhed plus renter, der beregnes fra datoen for støttens udbetaling og til den referencetsats, der anvendes til beregning af nettotilskudsækvivalentet for støtteordninger, og som var gældende på dette tidspunkt.

Kommissionen skal hermed anmode de tyske myndigheder om straks at underrette den virksomhed, der har modtaget støtten, om iværksættelsen af proceduren og om forpligtelsen til eventuelt at tilbagebetale den uberettigede støtte.

Kommissionen skal herved også underrette den tyske regering om, at den ved indrykning af en meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* vil opfordre de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger hertil.«

Kommissionen opfordrer hermed de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter til inden en måned efter offentliggørelsen af denne meddelelse at fremsætte deres bemærkninger til de pågældende foranstaltninger. Bemærkningerne bedes sendt til

Europa-Kommissionen
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel.

Disse bemærkninger vil blive viderregivet til den tyske regering.

STATSSTØTTE

C 11/96 (ex N 1/96)

Tyskland

(96/C 144/07)

(Tekst af betydning for EØS)

*(Artikel 92, 93 og 94 i traktaten om oprettelsen af Det Europæiske Fællesskab)***Meddelelse fra Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2, til de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter angående bygningen af to krydstogtskibe til det malaysiske selskab Genting International — Star Cruise**

Ved nedenstående skrivelse har Kommissionen meddelt den tyske regering, at den har besluttet at indlede proceduren i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2.

»Med hjemmel i artikel 4 stk. 5, i det syvende direktiv om skibsbygning anmodede Kommissionen ved telex af 3. januar 1996 de tyske myndigheder om at anmelde al statsstøtte til bygningen af de to ovennævnte skibe. Samtidig anmodede Kommissionen den finske og den tyske regering om oplysninger.

Ved skrivelse til Kommissionen af 19. januar 1996, med referencen EB2 — 875850/4 fra Bundesministerium für Wirtschaft, som Kommissionen modtog den 19. januar 1996, anmeldte de tyske myndigheder statsstøtte til bygning af to krydstogtskibe, »Superstar Leo« og »Superstar Virgo«.

Af anmeldelsen fremgår det, at aftalen blev indgået i forventning om at modtage kontraktrelateret produktionsstøtte. Den tyske regering har i den forbindelse meddelt Kommissionen, at den planlægger at yde støtte i forbindelse med kontrakten i form af et tilskud til det tyske værft »Meyer« svarende til 6,5 % af kontraktværdien før støtte.

Et fransk værft afgav et tilbud, hvor prisen pr. skib var lavere end det tyske værfts pris efter støtte, og et finsk værft afgav et tilbud, hvor prisen pr. skib var højere end det tyske værfts pris efter støtte. Det finske tilbud ville have ligget under det tyske, hvis der ikke var blevet ydet støtte til det tyske værft. Ifølge oplysninger fra de franske og finske myndigheder indeholder tilbuddene ikke nogen form for støtte.

Kommissionen henleder indledningsvis opmærksomheden på artikel 4, stk. 5, hvori det fastsættes, at Kommissionen på anmodning af en medlemsstat kræver forudgående anmeldelse af de pågældende støtteprojekter, og at støtteprojekterne ikke må gennemføres, før Kommissionen har godkendt dem. Kommissionen skal ved sin beslutning sikre, at den planlagte støtte ikke påvirker samhandelen på en måde, der strider mod den fælles interesse.

Det kan udledes af ovenstående, at to af de konkurrerende EU-skibsværfter har afgivet tilbud, der ikke indeholder støtte. Kommissionen kan på nuværende tidspunkt ikke konkludere, at støtten ikke ville påvirke samhandelen på en måde, der strider mod den fælles interesse, idet det finske tilbud ville være billigere, hvis ikke det var for den tyske statsstøtte (det franske tilbud er billigere under alle omstændigheder); det kan dog ikke udelukkes, at hverken det finske eller det franske værft ville have fået ordren, hvis det tyske værft ikke modtog nogen form for støtte.

Kommissionen kan således på nuværende tidspunkt ikke med sikkerhed udelukke, at støtten reducerede prisforskellen mellem det tyske skibsværft og dets konkurrenter i en sådan grad, at det tyske tilbud blev acceptabelt for køber.

Den tyske regering har endvidere underrettet Kommissionen om, at der også var ikke-EU-konkurrenter, som konkurrerede med det tyske værft om ordren.

Hvad angår konkurrenten uden for EU, anfører den tyske regering, at et japansk skibsværft (Mitsubishi Heavy Industries) ihærdigt forsøgte at komme ind på markedet for krydstogtskibe. De tyske myndigheder anfører, at det japanske værfts tilbud lå tæt op ad tilbuddene fra EU-værfterne, og at de tyske myndigheder derfor skønnede, at det var nødvendigt med en hånds-rækning for at undgå, at ordren gik til en konkurrent uden for EU.

De tyske myndigheder har anført, at en anden part forsøgte at opnå ordren, og det er almindelig kendt, at den europæiske værftsindustri ligger i konkurrence med Sydkorea og Japan, som er interesseret i at komme ind på markedet for krydstogtskibe, og som derfor ofte afgiver tilbud, der prismæssigt er konkurrencedygtige med de europæiske værfter. Den tyske regering har imidlertid ikke fremsendt detaljerede oplysninger om det påståede tilbud fra det japanske værft, f.eks. om prisen. På grundlag af de foreliggende oplysninger kan Kommissionen derfor ikke konkludere, at støtten var nødvendig for at beholde skibsbygningskontrakten inden for EU.

I referatet af Rådets møde den 22. december 1986 erklærede Kommissionen, at »ved anvendelse af sine beføjelser i henhold til artikel 4, stk. 5, om anmeldelse af støtteprojekter til skibsværfter i forskellige medlemsstater, der konkurrerer om den samme ordre, vil den ved anvendelsen af proceduren efter EF-traktatens artikel 93 kun tillade det laveste støtteniveau, medmindre et højere støtteniveau inden for støtteloftet anses for nødvendigt for at sikre, at ordren bliver inden for EU, og at den samtidig ikke vil acceptere, at denne kontrakt indgår i grundlaget for beregning af anden driftsstøtte i henhold til artikel 5, stk. 1«.

Den tyske regering har desuden tilsendt Kommissionen en skrivelse fra rederen (Star Cruise), som er adresseret til den tyske regering. Heri diskuteres forskellige aspekter ved skibsbygningskontrakten for de to krydstogtskibe.

Det anføres i skrivelsen, at Kvaerner-Masa blev udelukket i august 1995, fordi de var for dyre, og det understreges også, at det finske værfts tilbud var »så dyrt, at vi ikke ville have tildelt dem ordren, selv om de havde tilbudt at reducere prisen betydeligt«.

Hvad angår begrundelsen for at vælge Meyer-Werft, anfører rederen, at man var mere indstillet på at acceptere tilbuddet fra Meyer-Werft, »hvis deres pris stort set svarede til andre værfters tilbud, på grund af kvaliteten af deres arbejde og deres professionelle optræden under de indledende møder og forhandlinger om ordren«. Under et besøg på Meyer-Werft gjorde især værftets høje kvalitets- og effektivitetsniveau indtryk på rederen. Rederen fandt det ligeledes betryggende, at Meyer-Werft havde betydelig erfaring med skibsbygning for den indonesiske regering, og følte ligeledes, at værftet havde et godt indblik i asiatisk kultur, og udviste villighed til at forhandle i god tro, både inden kontraktens indgåelse og efterfølgende vedrørende eventuelle senere anmodninger om design- og konstruktionsændringer af selskabets skibe.

[...]

For så vidt angår konkurrencen uden for EU, har rederen oplyst, at et japansk værft (Mitsubishi) blev holdt i reserve, fordi rederen mente, at det japanske værft havde afgivet meget konkurrencedygtige tilbud på andre krydstogtskibe, og at de havde stor erfaring med bygningen af krydstogtskibe. Rederen skønnede imidlertid, at aprecieringen af japanske yen havde haft en ugunstig virkning på deres prisfastsættelse i US-dollars, men at en depreciering af japanske yen ville gøre dem meget konkurrencedygtige. Rederen anfører: »Vi underrettede ikke de europæiske værfter om vores beslutning om at holde Mitsubishi i reserve, fordi vi ikke ønskede at skade udbudsprocedurens konkurrenceprægede aspekt.«

Endelig oplyser rederen, at hvis støtten til Meyer-Werft afvises, vil Star Cruise se sig nødsaget til at vælge mellem en ordreudsættelse, indtil de europæiske priser falder til et passende niveau, eller bygge den første generation af deres skibe i Fjernøsten.

Under hensyntagen til de forskellige aspekter ved denne sag og til det syvende direktivs artikel 4, stk. 5, kan Kommissionen på nuværende tidspunkt ikke konkludere, at den støtte, som den tyske regering har anmeldt for kontrakten, er forenelig med fællesmarkedet. Kommissionen har derfor besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, over for den foreslåede støtte.

Iværksættelse af proceduren i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2, har opsættende virkning, og støtten må ikke ydes før, og medmindre Kommissionen har givet sin godkendelse. En virksomhed, som ulovligt har modtaget støtte, dvs. inden Kommissionen har truffet sin endelige beslutning, kan risikere at skulle tilbagebetale støtten i overensstemmelse med de procedurer og bestemmelser, der er fastsat i den pågældende medlemsstats lovgivning, herunder navnlig dem, der vedrører betaling af moranter for gæld til staten. Renter beregnes fra datoen for støttens udbetaling med den procentuelle dagsværdi af den referencesats, der anvendes til beregning af netto-subventionsækvivalenten for støtteordninger i den pågældende medlemsstat.

Som et led i proceduren skal Kommissionen opfordre den tyske regering til inden en måned fra meddelelsen af nærværende skrivelse at fremsende sine bemærkninger til Kommissionen.

Det bedes bemærket, at en kopi af denne skrivelse vil blive sendt til de andre involverede medlemsstater, dvs. Finland og Frankrig, og at en kopi af skrivelsen vil blive offentliggjort i en meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Endvidere vil en kopi af skrivelsen blive fremsendt til EFTA-Tilsynsmyndigheden. [...]

Kommissionen opfordrer hermed de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter til inden en måned fra offentliggørelsen af denne meddelelse at fremsætte deres bemærkninger til de pågældende foranstaltninger. Bemærkningerne bedes sendt til:

Europa-Kommissionen
Rue de la Loi/Wetstraat 200,
B-1049 Bruxelles/Brussel.

Bemærkningerne vil blive videregivet til den tyske regering.

II

(Forberedende retsakter)

KOMMISSIONEN

Ændret forslag til Rådets forordning (Euratom, EKSF, EF) om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber samt af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne for så vidt angår ligebehandling af mænd og kvinder ⁽¹⁾

(96/C 144/08)

KOM(96) 77 endelig udg.

(Forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 189 A, stk. 2, den 6. marts 1996)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

1) Efter artikel 1 indsættes følgende artikel:

under henvisning til traktaten om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De Europæiske Fællesskaber, særlig artikel 24,

»Artikel 1a

under henvisning til forslag fra Kommissionen fremsat efter udtalelse fra Vedtægtsudvalget,

1. En tjenestemand har ved anvendelsen af vedtægten krav på ligebehandling uden direkte eller indirekte hensyn til race, politisk, filosofisk eller religiøs overbevisning og køn eller seksuel orientering, uden at dette dog berører de bestemmelser i vedtægten, der forudsætter en bestemt civilstand.

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

2. Institutionerne fastlægger efter fælles overenskomst og efter udtalelse fra Vedtægtsudvalget foranstaltninger, der skal bidrage til, at mandlige og kvindelige medarbejdere får lige muligheder på de områder, der omfattes af denne vedtægt, og træffer som led heri de nødvendige dispositioner bl.a. med sigte på at afskaffe eksisterende uligheder, som har indflydelse på kvinders muligheder.»

under henvisning til udtalelse fra Domstolen,

under henvisning til udtalelse fra Revisionsretten, og

ud fra følgende betragtninger:

2) Artikel 27, stk. 2, affattes således:

Princippet om ligebehandling af mænd og kvinder bør — ikke blot i forbindelse med ansættelse — anføres blandt de grundlæggende bestemmelser i vedtægten for Fællesskabets tjenestemænd og i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte;

»Tjenestemændene udvælges uden hensyn til race, politisk, filosofisk eller religiøs overbevisning, køn eller seksuel orientering og uafhængigt af deres civilstand og familiemæssige forhold«.

institutionerne bør opfordres til efter fælles overenskomst at fastlægge positive særforanstaltninger, der skal bidrage til, at mandlige og kvindelige medarbejdere får lige muligheder inden for de områder, der omfattes af vedtægten for tjenestemænd og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte —

Artikel 2

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

I ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne foretages følgende ændringer:

Artikel 1

1) Artikel 10, stk. 1, affattes således:

I vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber foretages følgende ændringer:

»Bestemmelserne i artikel 1a, 5, stk. 1, 2 og 4 samt artikel 7 i vedtægten om henholdsvis ligebehandling af tjenestemændene, inddelingen af stillingerne i kategorier, tjenestegrupper og lønklasser og tjenestemændenes tjenestested finder tilsvarende anvendelse«.

⁽¹⁾ EFT nr. C 104 af 15. 4. 1993, s. 13.

2) Artikel 12, stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Midlertidigt ansatte udvælges uden hensyn til race, politisk, filosofisk eller religiøs overbevisning, køn eller seksuel orientering og uafhængigt af deres civilstand og familiemæssige forhold«.

tjenestemandens rettigheder og pligter samt artikel 90 og 91 om klageadgang finder tilsvarende anvendelse«.

3) I artikel 53 tilføjes følgende:

»Vedtægtens artikel 1a om ligebehandling af tjenestemændene finder tilsvarende anvendelse«.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

4) Artikel 83 affattes således:

»Vedtægtens artikel 1a, 11, 12, stk. 1, 14, 16, stk. 1, 17, 19, 22, 23, stk. 1 og 2, og artikel 25, stk. 2, om

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.
